

Redegørelse for 2003, 2004 og de første 3 kvartaler af 2005 til Folketingets Integrationsudvalg vedrørende anvendelsen af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom eller ved administrativ beslutning.

1	Redegørelsens omfang og grundlag	3
1.1	Redegørelsens omfang.....	3
1.2	Grundlaget for redegørelsen	4
2	Redegørelsens væsentligste nøgletal	5
2.1	Udvisning ved dom.....	5
2.2	Udvisning ved administrativ beslutning	7
3	Udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom.....	9
3.1	Reglernes opbygning	9
3.2	Almindelige udvisningsregler.....	9
3.3	Særlige kriminalitetsformer	11
3.4	Varigheden af indrejseforbud	12
4	Statistik vedrørende udvisning ved dom.....	13
4.1	Domme, der statuerer udvisning.....	13
4.2	Domme, der frifinder for påstanden om udvisning	17
5	Højesteretspraksis	19
5.1	Frifindelse for påstand om udvisning	19
5.2	Stadfæstelse af Landsretsdom om udvisning.....	22
6	Udlændingelovens bestemmelser om administrativ udvisning	27
6.1	Reglernes opbygning	27
6.2	Reglernes indhold	27
6.3	Varigheden af indrejseforbud	28
7	Statistik vedrørende udvisning ved administrativ beslutning.....	28
7.1	Afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen.....	28
7.2	Afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning truffet af Integrationsministeriet	30
8	Udlændingelovens bestemmelser om udsendelse af udviste udlændinge	31
8.1	Udrejsepligt.....	31
8.2	Udrejsefrist	31

8.3	Retlige betingelser for udsendelse	32
8.4	Den praktiske udsendelse af udviste udlændinge	33
9	Statistik vedrørende udsendelse af udviste udlændinge	33
10	Udlændingelovens bestemmelser om ophævelse af udvisning for udviste udlændinge.....	35
10.1	Udlændingelovens § 50	35
10.2	Udlændingelovens § 50 a.....	35
11	Statistik vedrørende ophævelse af udvisning for udviste udlændinge	36
11.1	Udlændingelovens § 50	36
11.2	Udlændingelovens § 50 a.....	38
12	Udlændingelovens bestemmelser om meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge	39
13	Statistik vedrørende opholdstilladelse til udviste udlændinge	39
13.1	Udlændinge, der er udvist ved dom.....	39
13.2	Udlændinge, der er udvist ved administrativ beslutning	40
Bilag 1	42

Indledning

Den 26. juni 1998 vedtog Folketinget lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.), der blandt andet indebar ændringer af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom eller ved administrativ beslutning. Loven trådte i kraft den 3. juli 1998.

Under Folketingets behandling af lovforslaget (Lovforslag nr. L 59 fremsat den 16. april 1998) tilkendegav den daværende indenrigsminister den 15. juni 1998 ved besvarelsen af Folketingets Retsudvalgs spørgsmål nr. 99 af 4. juni 1998 følgende:

"Jeg vil fremover afgive en årlig redegørelse til Folketingets Retsudvalg om, hvordan udvisningsreglerne fungerer i praksis på baggrund af oplysninger fra Rigspolitiet, anklagemyndigheden og Udlændingestyrelsen.

Redegørelsen vil bl.a. indeholde statistiske oplysninger om antallet af udlændinge, der efter de forskellige bestemmelser i udlændingeloven er udvist ved dom eller administrativt, antallet af udlændinge, der herefter er udrejst, antallet af udlændinge, der har fået ophævet et indrejseforbud, samt antallet af udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse, og hvor indrejseforbuddet som følge heraf er bortfaldet."

Det bemærkes, at Indenrigsministeriets kompetence i udvisningssager den 27. november 2001 blev overført til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

På den baggrund har indenrigsministeren og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration tidligere afgivet 4 redegørelser vedrørende anvendelsen af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom eller ved administrativ beslutning for følgende perioder: 3. juli 1998 – 31. december 1998 ved redegørelse af 26. juni 1999, for 1999 ved redegørelse af 30. august 2000, for 2000 ved redegørelse af 12. april 2002 samt for 2001 og 2002 ved redegørelse af 14. maj 2004.

Nærværende redegørelse, som afgives af Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, er den femte redegørelse vedrørende anvendelsen af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom eller ved administrativ beslutning.

1 Redegørelsens omfang og grundlag

1.1 Redegørelsens omfang

Redegørelsen er tidsmæssigt afgrænset til domme og administrative beslutninger, der er afsagt henholdsvis truffet i perioden fra den 1. januar 2003 til den 30. september 2005. Nærværende redegørelse omfatter således statistiske oplysninger for to fulde kalenderår, nemlig 2003 og 2004 samt for perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005. Perioden for 2005 er afgrænset til de 3 første kvartaler med henblik på, at det statistiske materiale skal være så retvisende som muligt, jf. de nedenfor anførte forbehold.

Domme og administrative beslutninger, der er under anke henholdsvis påklage, er ikke medtaget i redegørelsen. Der må dog tages forbehold for, at der – i det omfang Udlændingestyrelsen ikke har fået underretning fra anklagemyndigheden om, at en dom er anket – kan være medtaget enkelte domme afsagt i den pågældende periode, som reelt er anket. Endvidere må der tages forbehold for, at der i perioden er afsagt domme, som politikredsene ikke har orienteret Udlændingestyrelsen om. Oplysninger om sådanne domme indgår ikke i redegørelsen.

Redegørelsen er begrænset til at omfatte afgørelser om udvisning ved dom eller administrativ beslutning, hvor det forhold, der begrunder udvisningen, er begået den 3. juli 1998 eller senere.

1.2 Grundlaget for redegørelsen

Rigsadvokaten har i sin meddelelse nr. 10/1998, punkt 2.6.1, foreskrevet en ordning, hvorefter politimesteren sender alle domme i sager, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning, til Udlændingestyrelsen til orientering. I meddelelsen, punkt 2.8.4 og 2.9.5, er det endvidere fastsat, at politimesteren sender kopi af retens kendelser vedrørende udlændingelovens § 50 og § 50 a om prøvelse af afgørelser om udvisning til Udlændingestyrelsen. Denne ordning er videreført i uændret form ved Rigsadvokatens meddelelse nr. 2/2002, punkt 2.6.1, 2.8.4 og 2.9.5.

Udlændingestyrelsen har udviklet en database vedrørende afgørelser om udvisning ved dom, hvor det forhold, der begrunder udvisningen, er begået den 3. juli 1998 eller senere (herefter benævnt udvisningsdatabasen).

Udvisningsdatabasen er taget i brug således, at alle domme vedrørende udvisning afsagt den 1. januar 2000 eller senere, som Udlændingestyrelsen modtager fra politi og anklagemyndighed, løbende indlægges i databasen. Endvidere indlægges løbende alle kendelser afsagt i medfør af udlændingelovens § 50 og § 50 a vedrørende ophævelse af udvisningen for udlændinge, der er udvist ved dom afsagt den 1. januar 2000 eller senere.

Oplysningerne i redegørelsen om antallet af personer, der er udvist ved dom, samt oplysninger om domme, hvor tiltalte er frifundet for en påstand om udvisning, er baseret på udtræk fra udvisningsdatabasen. Tilsvarende gælder for kendelser afsagt i medfør af udlændingelovens § 50 og § 50 a vedrørende ophævelse af udvisning.

Oplysningerne i redegørelsen om afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning er baseret på udtræk fra udlændingeregistret.

Oplysningerne i redegørelsen om udsendelse af udviste udlændinge er baseret på udtræk fra udvisningsdatabasen og udlændingeregistret, og de heri registrerede oplysninger om indberetninger fra Rigspolitiet til Udlændingestyrelsen om udrejsestatus.

Oplysningerne i redegørelsen om meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge er baseret på udtræk fra udvisningsdatabasen og udlændingeregistret samt – i nødvendigt omfang – manuel opfølgning herpå.

Der tages forbehold for opdateringsfejl i udlændingeregistret og udvisningsdatabasen.

2 Redegørelsens væsentligste nøgletal

2.1 Udvisning ved dom

I perioden fra den 1. januar 2003 til den 31. december 2003 er 573 personer udvist i forbindelse med endelig dom for strafbart forhold.

493 personer er i perioden fra den 1. januar 2004 til den 31. december 2004 udvist i forbindelse med endelig dom for strafbart forhold.

435 personer er i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 udvist i forbindelse med endelig dom for strafbart forhold.

Antallet af personer, der er udvist i medfør af udlændingelovens enkelte bestemmelser om udvisning ved dom, fordeler sig således:

Udlændingelovens bestemmelser	Antal personer i 2003	Antal personer i 2004	Antal personer i de 3 første kvartaler af 2005
§ 22, nr. 1-3	6	3	3
§ 22, nr. 4	25	17	19
§ 22, nr. 5	9	5	5
§ 22, nr. 6	30	30	22
§ 22, nr. 7	0	0	0
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3	3	4	0
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4	3	5	2

§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 5	4	4	1
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6	14	5	6
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 7	0	0	0
§ 23, nr. 2-4	2	0	0
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3	14	8	3
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4	56	55	52
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5	74	46	36
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6	65	55	33
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 7	0	0	0
§ 24, nr. 2	266	256	253
I alt	571	493	435

Der henvises til afsnit 4.1 for en nærmere gennemgang af ovenstående.

Varigheden af de i forbindelse med udvisning ved dom meddelte indrejseforbud fordeler sig således:

Varighed af meddelt indrejseforbud	Antal personer 2003	Antal personer 2004	Antal personer i de 3 første kvartaler af 2005
3 år	206	214	216
5 år	231	167	124

10 år	58	32	25
Beständig	76	80	70
I alt	571	493	435

Der henvises til afsnit 4.1.

Af de i alt 571 personer, der i 2003 er udvist ved dom, er 493 personer registreret udrejst af Danmark pr. 31. december 2005. 2 personer er meddelt opholdstilladelse, efter at de pågældende er udvist ved dom.

Af de i alt 493 personer, der i 2004 er udvist ved dom, er 402 personer registreret udrejst af Danmark pr. 31. december 2005. 1 person er meddelt opholdstilladelse, efter at den pågældende er udvist ved dom.

Af de i alt 435 personer, der i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er udvist ved dom, er 315 personer registreret udrejst af Danmark pr. 31. december 2005. Ingen af de udviste er efterfølgende meddelt opholdstilladelse.

Der henvises til afsnit 9 om reglerne for udsendelse af udviste udlændinge og til afsnit 13 om reglerne for meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge.

2.2 Udvisning ved administrativ beslutning

I 2003 har Udlændingestyrelsen i alt truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 1094 personer, heraf var der i 981 tilfælde ikke pr. 31. december 2005 sket påklage til Integrationsministeriet.

Integrationsministeriet har i samme periode truffet afgørelse om administrativ udvisning vedrørende 108 personer efter påklage af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingestyrelsen har i 2004 i alt truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 981 personer, heraf var der i 901 tilfælde ikke pr. 31. december 2005 sket påklage til Integrationsministeriet.

Integrationsministeriet har i samme periode truffet afgørelse om administrativ udvisning vedrørende 111 personer efter påklage af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingestyrelsen har i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 i alt truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 477 personer, heraf var der i 434 tilfælde ikke pr. 31. december 2005 sket påklage til Integrationsministeriet.

Integrationsministeriet har i samme periode truffet afgørelse om administrativ udvisning vedrørende 62 personer efter påklage af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Antallet af personer, som Udlændingestyrelsen og – efter påklage – Integrationsministeriet har udvist i medfør af de enkelte bestemmelser om udvisning ved administrativ beslutning, fordeler sig således:

Bestemmelser i udlændingeloven	Antal personer i 2003	Antal personer i 2004	Antal personer i de første 3 kvartaler af 2005
§ 25 a, stk. 1, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af dom for mindre alvorlig berigelseskriminalitet m.m.)	298	256	126
§ 25 a, stk. 1, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af dom for mindre alvorlig narkotikakriminalitet)	28	11	19
§ 25 a, stk. 2, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af begrundet mistanke om ulovligt ophold eller arbejde)	380	435	163
§ 25 a, stk. 2, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af manglende midler til underhold her i landet og til hjemrejsen)	205	118	47
§ 25 a, stk. 2, nr. 3 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af andre hensyn til den offentlige orden m.m.)	6	7	7
§ 25 b (udvisning af udlændinge som følge af ulovligt ophold her i landet)	172	177	113
§ 51 (overførsel af strafforfølgning for forhold omfattet af §§ 22-25 b til udlandet)	0	2	1
I alt	1089	1012	496

Der henvises til afsnit 7.

Indrejseforbud, som Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet har meddelt i forbindelse med udvisning ved administrativ beslutning, gælder for 1 år. Af de i alt 1089 personer, der i 2003 er udvist ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen og – efter påklage – af Integrationsministeriet, er 921 personer registreret udrejst af Danmark pr. 31. december 2005. I alt 45 personer er meddelt opholdstilladelse i Danmark, efter at de pågældende er udvist ved administrativ beslutning.

Af de i alt 1012 personer, der i 2004 er udvist ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen og – efter påklage – af Integrationsministeriet, er 822 personer registreret udrejst af Danmark pr. 1 31. december 2005. I alt 19 personer er meddelt opholdstilladelse i Danmark, efter at de pågældende er udvist ved administrativ beslutning.

Af de i alt 496 personer, der i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er udvist ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen og – efter påklage – af Integrationsministeriet, er 357 personer registreret udrejst af Danmark pr. 31. december 2005. I alt 7 personer er meddelt opholdstilladelse i Danmark, efter at de pågældende er udvist ved administrativ beslutning.

Der henvises til afsnit 9 om reglerne for udsendelse af udviste udlændinge og til afsnit 13 om reglerne om meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge.

3 Udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom

3.1 Reglernes opbygning

Udvisning ved dom kan ske efter visse nærmere regler i udlændingeloven, hvis udlændingen findes skyldig i et strafbart forhold. Afgørelsen om udvisning træffes af retten efter anklagemyndighedens påstand i forbindelse med straffesagen, jf. udlændingelovens § 49. Udlændingelovens regler om udvisning ved dom er opbygget således, at der i udlændingelovens §§ 22-24 er opstillet en række grundbetingelser for, at udvisning kan ske ved dom, og således at udlændingelovens § 26 indeholder regler om de hensyn, der skal inddrages ved afgørelsen om udvisning, når grundbetingelserne er opfyldt.

Såvel grundbetingelserne for udvisning ved dom som reglerne for inddragelse af hensyn ved afgørelser om udvisning kan opdeles i en række almindelige udvisningsregler, der gælder for udvisning uanset kriminalitetens art, jf. afsnit 4.2, og i en række regler om udvidet adgang til udvisning ved visse særlige kriminalitetsformer, jf. afsnit 3.3.

De pr. 30. september 2005 gældende bestemmelser om udvisning ved dom er gengivet i bilag 1.

3.2 Almindelige udvisningsregler

Grundprincippet i udlændingelovens almindelige udvisningsregler er en trappestigemodel, hvorefter der sker en trinvis skærpelse af grundbetingelserne for udvis-

ning af udlændinge med hensyn til den idømte frihedsstrafs længde og karakter, jo længere tid udlændingen har opholdt sig lovligt her i landet.

En udlænding, der har haft mindst 7 års lovligt ophold her i landet, kan således udvises, hvis udlændingen idømmes ubetinget fængselsstraf af mindst 4 års varighed, jf. udlændingelovens § 22, nr. 1.

En udlænding, der har haft lovligt ophold her i landet i mere end 3 år, men mindre end 7 år, kan udvises, hvis udlændingen idømmes ubetinget fængselsstraf af mindst 2 års varighed, jf. udlændingelovens § 23, nr. 2.

En udlænding, der har haft mindre end 3 års lovligt ophold her i landet, kan udvises, hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2.

Er udlændingen flygtning, kan udlændingen uanset opholdets varighed kun udvises under samme betingelser som udlændinge med mindst 7 års lovligt ophold her i landet.

Er udlændingen dømt for flere strafbare forhold eller ved tidligere domme, gælder der særlige grundbetingelser i udlændingelovens §§ 22-24. Bestemmelserne i udlændingelovens §§ 22-24 omfatter også tilfælde, hvor udlændingen i stedet for frihedsstraf er idømt en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse (forvaring, anbringelse m.v.).

Er grundbetingelserne opfyldt, skal domstolene ved en afgørelse om udvisning inddrage en række obligatoriske hensyn, der nærmere er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1. Der skal efter bestemmelsen tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, udlændingens tilknytning til herboende personer, udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og risikoen for, at udlændingen uden for de tilfælde, der er omfattet af udlændingelovens asylregler, vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Domstolene skal endvidere sikre, at en udvisning i den konkrete sag ikke vil være i strid med de internationale konventioner, som Danmark her tiltrådt, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvoraf følger, at udvisning alene kan ske, hvis der er proportionalitet mellem indgrebet i udlændingens ret til familieliv og den udøvede kriminalitet. Ved denne afvejning indgår udlændingens tilknytning til opholdslandet, herunder opholdstiden, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, herunder om udlændingen har ægtefælle/samlever og børn, samt øvrige tilknytningsfaktorer i form af arbejde, uddannelse e.l. Det indgår også i vurderingen, om udlændingen har udladt at søge statsborgerskab.

Endvidere indgår udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland ud over det formelle statsborgerskab, herunder bopælstid dér før udrejsen til det aktuelle opholdsland, senere ophold og besøg i oprindelseslandet samt disses varighed og karakter, udlændingens værnepligtsforhold, om udlændingen taler sproget, er fortrolig med kulturen og eventuelt har fået en uddannelse dér, om der findes fami-

liemedlemmer og i så fald den faktiske tilknytning til disse samt anden form for tilknytning til personer i oprindelseslandet.

Herudover indgår elementer som karakteren af den begåede kriminalitet, længden af den idømte straf samt tidligere straffe og påstande om udvisning.

Endelig indgår spørgsmålet om længden af indrejseforbuddet i proportionalitetsafvejningen.

3.3 Særlige kriminalitetsformer

Ved visse særlige kriminalitetsformer gælder der en udvidet adgang til udvisning ved dom. De forsætlige kriminalitetsformer, som – ved begyndelsen af den periode, redegørelsen omfatter – er omfattet af den udvidede adgang til udvisning ved dom, er

- narkotikakriminalitet, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4,
- menneskesmugling, jf. udlændingelovens § 22, nr. 5, og
- særlig grov kriminalitet, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6
 - forbrydelser mod statens sikkerhed m.v. (straffelovens kapitel 12 og 13),
 - vold m.v. mod tjenestemand (straffelovens § 119, stk. 1 og 2),
 - brandstiftelse (straffelovens §§ 180 og 181),
 - sprængning m.v. (§ 183, stk. 1 og 2),
 - fly- og skibskapring (§ 183 a),
 - fare for andres liv eller sundhed ved forgiftning af drikkevand m.v. (§ 186, stk. 1, og § 187, stk. 1),
 - besiddelse m.v. af særlige farlige våben og eksplosivstoffer (§ 192 a),
 - forbrydelser mod kønssædeligheden, herunder incest og voldtægt (§ 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222),
 - manddrab (§ 237),
 - grov vold (§§ 245 og 246),
 - smitte med livstruende sygdom (§ 252, stk. 2),
 - grov frihedsberøvelse (§ 261, stk. 2),
 - grove berigelsesforbrydelser, herunder tyveri og hæleri af særlig grov beskaffenhed samt røveri (§ 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 og § 290, stk. 2).

Ved lov nr. 386 af 24. maj 2003 blev udvisningsbestemmelse § 22, nr. 6, udvidet til også at omfatte omskæring af kvinder, jf. straffelovens § 245 a. Loven trådte i kraft 1. juni 2003.

Ved lov nr. 429 af 9. juni 2004 blev udvisningsbestemmelsen § 22, nr. 6, udvidet til også at omfatte børnebortførelser, jf. straffelovens § 215, og menneskehandel, jf. straffelovens § 262a.

Ved samme lov blev udvisningsbestemmelsen i § 22 udvidet med nr. 7 til også at omfatte overtrædelser af straffelovens §§ 260 og 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske. Loven trådte i kraft den 1. oktober 2004.

Ændringerne i § 22 finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Findes en udlænding skyldig i kriminalitet som anført ovenfor, er der adgang til udvisning, hvis udlændingen idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset udlændingens opholdsgrundlag.

Er grundbetingelserne opfyldt, skal domstolene ved afgørelsen om udvisning inddrage de obligatoriske hensyn, der er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. afsnit 4.2.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, kan en udlænding udvises efter udlændingelovens § 22, nr. 4-6, medmindre de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold taler *afgørende* derimod.

Ved lov nr. 429 af 9. juni 2004 blev bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, udvidet til også at omfatte § 22, nr. 7, således at en udlænding udvises efter udlændingelovens § 22, nr. 4-7, medmindre de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold taler afgørende derimod.

Ændringen i § 26, stk. 1, finder ligeledes alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Efter forarbejderne til bestemmelsen må udvisning ikke finde sted, hvis udvisning ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 8 (FT 96-97, tillæg A, s. 1015 ff.).

3.4 Varigheden af indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en afgørelse om udvisning, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet. Der fastsættes således i forbindelse med afgørelsen om udvisning et indrejseforbud. Indrejseforbudet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbudet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Udlændingelovens § 32, stk. 2, indeholder regler for fastsættelsen af varigheden af et indrejseforbud i forbindelse med afgørelser om udvisning ved dom. Indrejseforbud meddeles for henholdsvis 3, 5 eller 10 år eller for bestandig afhængig af den idømte frihedsstrafs længde og karakter. Idømmes udlændingen en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, fastsættes indrejseforbudets varighed ud fra en vurdering af, hvilken frihedsstraf den pågældende ellers ville være blevet idømt.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 3, meddeles indrejseforbud i forbindelse med udvisning ved dom for de særlige kriminalitetsformer, der er omfattet af den udvidede adgang til udvisning i udlændingelovens § 22, nr. 4-7, jf. afsnit 4.3, dog for mindst 5 år.

4 Statistik vedrørende udvisning ved dom

4.1 Domme, der statuerer udvisning

Udtræk fra udvisningsdatabasen viser, at der i 2003 er udvist 571 personer i forbindelse med endelig dom.

Udtræk fra udvisningsdatabasen viser, at der i 2004 er udvist 493 personer i forbindelse med endelig dom.

Udtræk fra udvisningsdatabasen viser, at der i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er udvist 435 personer i forbindelse med endelig dom.

I 2003, 2004 og i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er der således udvist i alt 1501 personer i forbindelse med endelig dom.

1237 personer er udvist ved endelige domme afsagt af byretterne, 223 personer er udvist ved endelige domme afsagt af Landsretterne, og 39 personer er udvist ved endelige domme afsagt af Højesteret. For så vidt angår dommene afsagt ved Højesteret henvises til afsnit 5.

Nedenfor gennemgås sagerne opdelt efter de enkelte udvisningsbestemmelser i udlændingeloven.

4.1.1 Udlændingelovens § 22 – udlændinge med mere end 7 års ophold eller flygtninge

70 personer i 2003, 55 personer i 2004 og 49 personer frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 22. Det samlede tal for perioden fra den 1. januar 2003 til den 30. september 2005 er 174 personer.

4.1.1.1 Udlændingelovens § 22, nr. 1-3

6 personer i 2003, 3 personer i 2004 og 3 personer frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 1-3. Det samlede tal for perioden fra den 1. januar 2003 til den 30. september 2005 er 12 personer.

1 person er udvist ved dom afsagt ved byret. 5 personer er udvist ved domme afsagt ved landsret, og 6 personer er udvist ved dom afsagt ved Højesteret.

Der blev i 1 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 2 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år og i 9 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.1.2 Udlændingelovens § 22, nr. 4

25 personer i 2003, 17 personer i 2004 og 19 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4. Det samlede tal for perioden fra den 1. januar 2003 til den 30. september 2005 er 61 personer.

30 personer er udvist ved domme afsagt ved byret. 25 personer er udvist ved domme afsagt ved landsret, og 6 personer er udvist ved dom afsagt ved Højesteret.

Der blev i 2 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 12 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år. I 5 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år og i 40 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.1.3 Udlændingelovens § 22, nr. 5

9 personer i 2003, 5 personer i 2004 og 5 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 5. Det samlede tal for perioden er 20 personer.

11 personer er udvist ved domme afsagt ved byret. 8 personer er udvist ved domme afsagt ved landsret, og ingen personer er udvist ved dom afsagt ved Højesteret.

Der blev i 2 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 11 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år. I 1 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år og i 5 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.1.4 Udlændingelovens § 22, nr. 6

30 personer i 2003, 30 personer i 2004 og 22 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6. Det samlede tal for perioden er 82 personer.

29 personer er udvist ved domme afsagt ved byret. 40 personer er udvist ved domme afsagt ved landsret, og 13 personer er udvist ved dom afsagt ved Højesteret.

Der blev i 4 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 27 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år. I 17 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år og i 34 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.2 Udlændingelovens § 23 – udlændinge med mere end 3 års ophold

26 personer i 2003, 18 personer i 2004 og 9 personer i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 23. Det samlede tal for perioden er 53 personer.

4.1.2.1 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3

3 personer i 2003, 4 personer i 2004 og ingen personer i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3. Det samlede tal for perioden er 7 personer.

3 personer er udvist ved domme afsagt ved byret. 2 personer er udvist ved dom afsagt ved landsret og 2 personer ved dom afsagt af Højesteret.

Der blev i 2 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 5 år og i 5 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.2.2 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4

3 personer i 2003, 5 personer i 2004 og 2 personer i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4. Det samlede tal for perioden er 10 personer.

4 personer er udvist ved domme afsagt ved byret. 3 personer er udvist ved dom afsagt ved landsret og 3 personer ved dom afsagt af Højesteret.

Der blev i 1 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 3 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år. I 2 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år og i 4 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.2.3 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 5

4 personer i 2003, 4 personer i 2004 og 1 person i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 5. Det samlede tal for perioden er 9 personer.

9 personer er udvist ved domme afsagt ved byret. Ingen personer er udvist ved domme afsagt ved landsret eller Højesteret.

I alle 9 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år.

4.1.2.4 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6

14 personer i 2003, 5 personer i 2004 og 6 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6. Det samlede tal for perioden er 25 personer.

9 personer er udvist ved domme afsagt ved byret. 14 personer er udvist ved domme afsagt ved landsret og 2 personer ved dom afsagt af Højesteret.

Der blev i 1 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 8 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år. I 8 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år og i 8 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.2.5 Udlændingelovens § 23, nr. 2-4

2 personer i 2003, ingen personer er i 2004 og i perioden frem til den 30. september 2005 udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 2-4.

1 person er udvist ved dom afsagt ved byret, og 1 person er udvist ved dom afsagt af Højesteret.

I begge tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.3 Udlændingelovens § 24 – udlændinge med mindre end 3 års ophold

I alt 476 personer i 2003, 420 personer i 2004 og 377 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 24. Det samlede tal for perioden er 1273 personer.

4.1.3.1 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3

14 personer i 2003, 8 personer i 2004 og 3 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3. Det samlede tal for perioden er 25 personer.

19 personer er udvist ved domme afsagt ved byret, og 6 personer ved dom afsagt ved landsret.

Der blev i 8 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 8 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år. I 3 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år og i 6 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.3.2 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4

56 personer i 2003, 55 personer i 2004 og 52 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4. Det samlede tal for perioden er 163 personer.

123 personer er udvist ved domme afsagt ved byret, 36 personer er udvist ved domme afsagt ved landsret, og 4 personer er udvist ved domme afsagt af Højesteret.

Der blev i 5 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 67 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år. I 21 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år og i 70 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.3.3 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5

74 personer i 2003, 46 personer i 2004 og 36 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5. Det samlede tal for perioden er 156 personer.

154 personer er udvist ved domme afsagt ved byret, 2 personer ved dom afsagt ved landsret.

Der blev i 6 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år, og i 150 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år.

4.1.3.4 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6

65 personer i 2003, 55 personer i 2004 og 33 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingeloven § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6. Det samlede tal for perioden er 153 personer.

115 personer er udvist ved domme afsagt ved byret. 36 personer er udvist ved domme afsagt ved landsret, og 2 personer ved dom afsagt af Højesteret.

Der blev i 12 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 84 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år. I 34 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år og i 23 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.1.3.5 Udlændingelovens § 24, nr. 2

266 personer i 2003, 256 personer i 2004 og 253 personer i perioden frem til den 30. september 2005 er udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2. Det samlede tal for perioden er 775 personer.

729 personer er udvist ved domme afsagt ved byret, og 46 personer er udvist ved domme afsagt ved landsret.

I 593 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 3 år. I 139 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 5 år. I 22 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 10 år, og i 19 tilfælde indrejseforbud gældende for bestandig.

4.2 Domme, der frifinder for påstanden om udvisning

Udtræk fra udvisningsdatabasen viser, at der i 2003 er afsagt endelige domme vedrørende 117 personer, der blev fundet skyldige i strafbart forhold, men hvor anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke blev taget til følge.

I 2004 er der afsagt endelige domme vedrørende 116 personer, der blev fundet skyldige i strafbart forhold, men hvor anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke blev taget til følge.

Endelig er der i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 afsagt endelige domme vedrørende 99 personer, der blev fundet skyldige i strafbart forhold, men hvor anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke blev taget til følge.

I perioden er der således samlet afsagt endelige domme vedrørende i alt 333 personer, der blev fundet skyldige i strafbart forhold, men hvor anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke blev taget til følge.

Domme vedrørende 247 personer er afsagt ved byretterne. Domme vedrørende 78 personer er afsagt ved Østre og Vestre Landsret. Domme vedrørende 8 personer er afsagt ved Højesteret. For så vidt angår dommene afsagt ved Højesteret henvises til afsnit 5.1.

I 14 tilfælde i 2003, i 5 tilfælde i 2004 og i 4 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 1-3. I 13 tilfælde er dommene afsagt ved byret og i 10 tilfælde er dommene afsagt ved landsret, og i ingen tilfælde ved Højesteret.

I 11 tilfælde i 2003, i 10 tilfælde i 2004 og i 14 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4. I 28 tilfælde er dommene afsagt ved byret. I 6 tilfælde er dommene afsagt ved landsret og i 1 tilfælde ved Højesteret.

I 6 tilfælde i 2003, i 5 tilfælde i 2004 og i 1 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 5. I 9 tilfælde er dommene afsagt ved byret. I 3 tilfælde er dommene afsagt ved landsret.

I 46 tilfælde i 2003, i 48 tilfælde i 2004 og i 31 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6. I 93 tilfælde er dommene afsagt ved byret, i 28 tilfælde ved landsret og i 4 tilfælde ved Højesteret.

I 1 tilfælde i 2003, i ingen tilfælde i 2004 og i 2 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3. I alle 3 tilfælde er dommene afsagt ved landsret.

I 1 tilfælde i 2003, i 5 tilfælde i 2004 og i 2 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4. I 5 tilfælde er dommene afsagt ved byret og i 3 tilfælde ved landsret.

I 1 tilfælde i 2003, i ingen tilfælde i 2004 og i 2 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 5. I 2 tilfælde er dommen afsagt ved byret og i 1 tilfælde ved landsret.

I 12 tilfælde i 2003, i 10 tilfælde i 2004 og i 13 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6. I 26 tilfælde er dommene afsagt ved byret, i 8 tilfælde er dommene afsagt ved landsret, og i 2 tilfælde er dommene afsagt ved Højesteret.

I ingen tilfælde i 2003, i 1 tilfælde i 2004 og i ingen tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 2-4. Dommen blev afsagt ved byret.

I ingen tilfælde i 2003, i 1 tilfælde i 2004 og i ingen tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1 jf. § 22, nr. 1-3. Dommen blev afsagt ved byret.

I 3 tilfælde i 2003, i 6 tilfælde i 2004 og i 3 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4. I 6 tilfælde er dommene

afsagt ved byret, i 5 tilfælde ved landsret, og i 1 tilfælde er dommen afsagt ved Højesteret.

I 1 tilfælde i 2003, i 1 tilfælde i 2004 og i 1 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5. I alle 3 tilfælde er dommene afsagt ved byret.

I 6 tilfælde i 2003, i 11 tilfælde i 2004 og i 7 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 var der nedlagt påstand om udvisning for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6. I 22 tilfælde er dommene afsagt ved byret og i 2 tilfælde ved landsret.

Endelig var der i 16 tilfælde i 2003, i 13 tilfælde i 2004 og i 19 tilfælde i perioden frem til den 30. september 2005 nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2. I 38 tilfælde er dommene afsagt ved byret, og i 10 tilfælde er dommene afsagt ved landsret.

5 Højesteretspraksis

I enkelte sager har spørgsmålet om udvisning været indbragt for Højesteret, idet Procesbevillingsnævnet har meddelt tilladelse til, at sagerne kunne indbringes for Højesteret som tredje instans. Spørgsmålet om udvisning har imidlertid primært været indbragt for Højesteret i en række sager, hvor Højesteret har afsagt dom som anden instans.

I det følgende er gengivet referater for en række Højesteretsdomme afsagt i 2003-2005, der på grund af deres særlige eller principielle karakter har været refereret i Anklagemyndighedens årsberetning fra 2001-2002 og 2003-2004, hvor det forhold, der danner grundlag for påstanden om udvisning, er begået den 3. juli 1998 eller senere. I sidstnævnte årsberetning er Højesteretsdomme afsagt helt frem til medio 2005 refereret. Herudover er der i nærværende redegørelse refereret 2 domme, som ikke har været refereret i Anklagemyndighedens årsberetninger. Både sager, der er indbragt for Højesteret som tredje instans, og sager, der er indbragt for Højesteret som anden instans, er omtalt.

Der er udover de refererede domme i perioden afsagt 10 domme af Højesteret, hvor den pågældende udlænding er blevet udvist.

5.1 Frifindelse for påstand om udvisning 2003

Den på domstidspunktet 36-årige T blev idømt fængsel i 3 år 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., ved i 1999 og 2000 at have indført 800 gram heroin fra Tyrkiet til Danmark. T, der var statsborger i Tanzania, havde haft lovligt ophold i Danmark i ca. 8 år og 4 måneder. Hun og hendes to herboende børn var alle hiv-positive. På grundlag af oplysningerne om Ts og hendes børns sygdom og behandlingsmulighederne i Tanzania fandt landsretten, uanset kriminalitetens grove karakter, at afgørende hensyn talte mod udvisning af T, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.

Sagen drejede sig blandt andet om den på gerningstidspunktet 27-årige T6, der var fundet skyldig i narkotikakriminalitet ved ad flere gange i København at have solgt eller forsøgt at sælge i alt ca. 2,8 kg heroin eller kokain. Med bemærkning om, at T6 havde haft en betydelig rolle som formidler, fastsatte landsretten straffen til fængsel i 6 år og traf beslutning om udvisning. Højesteret fandt ikke grundlag for at ændre den idømte straf. T6, som var tyrkisk statsborger, var kommet til Danmark i 1977 som 4-årig. Han havde således haft hele sin opvækst og skolegang i Danmark, hvor hans forældre og søskende boede. Han havde ingen væsentlig tilknytning til Tyrkiet. I modsætning til landsretten fandt Højesteret herefter, at der for T's vedkommende forelå så afgørende hensyn, som talte mod udvisning, at udvisning måtte undlades trods karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet.

2004

Den nu 31-årige T blev idømt 5 års fængsel for ét tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 191 ved at have modtaget og videreoverdraget ca. 1 kg heroin. T var i 1985 som 11-årig indrejst i Danmark fra Makedonien i det daværende Jugoslavien og havde således opholdt sig her i landet i ca. 18 år. T's forældre og søskende boede her, og T havde to børn med sin tidligere samlever. T havde jævnlig kontakt med børnene og deres mor, der alle var danske statsborgere. T havde 5-6 gange været på ferie i Makedonien og havde ringe tilknytning til landet, idet kun fjernere familie på hans fars side fortsat boede dér. Ved landsrettens dom blev T udvist for bestandig, hvorimod Højesteret frifandt for påstanden om udvisning med følgende begrundelse: *"T, der ikke tidligere er straffet af betydning, er idømt 5 års fængsel for et tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 191. Han kom til Danmark som 11-årig og har haft lovligt ophold her i ca. 18 år. Hans forældre og søskende bor her. Han har to børn, født i 1998 og 1999, med sin tidligere samlever, C, og han har fortsat jævnlig kontakt med hende og børnene, der alle er danske statsborgere. Han har besøgt Makedonien 5-6 gange på ferie og har ringe tilknytning til landet, idet kun fjernere familie på hans fars side fortsat bor i Makedonien. Familien her i landet har ingen kontakt til dem. Uanset kriminalitetens grove karakter finder Højesteret på denne baggrund, at de forhold, der er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1 og 3-5, efter en samlet bedømmelse afgørende taler imod udvisning, jf. stk. 2. T frifindes derfor for påstanden om udvisning."*

Den ikke tidligere straffede T var idømt 3 måneders fængsel for vold ved at have tilføjet en bekendt en flænge på 8 cm i ansigtet med en hobbykniv efter uoverensstemmelser under et tilfældigt møde. T var opvokset i Libanon og kom til Danmark som 25-årig i 1996. I 1996-99 var han blevet gift med en dansk statsborger og havde efter skilsmissen bevaret kontakten til hende og hendes familie. T var nu gift med en herboende kvinde fra Litauen. T's bror boede ligeledes i Danmark. T havde haft fast tilknytning til arbejdsmarkedet siden 1999 og drev nu et selvstændigt malerfirma. Hans forældre og øvrige søskende boede i Libanon. Under hensyn til længden af T's ophold i Danmark, hans arbejds- og familiemæssige tilknytning hertil og den foreliggende kriminalitet frifandt Højesteret T for udvisningspåstanden (dissens). Højesterets flertal udtalte: *"T er ikke tidligere straffet, og straffen vedrører et enkeltstående tilfælde af vold udøvet mod en bekendt efter*

uoverensstemmelser under et tilfældigt møde. Under hensyn til længden af hans ophold i Danmark og hans familie- og arbejdsmæssige tilknytning hertil og uanset hans familiemæssige tilknytning til Libanon vil udvisning på grundlag af den foreliggende kriminalitet efter vores opfattelse være i strid med kravet om proportionalitet, jf. udlændingelovens § 26, sammenholdt med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Vi stemmer derfor for at frifinde ham for påstanden om udvisning.”

Den irakiske statsborger T blev ved nævningeting idømt fængsel i 5 år for en række røverier efter straffelovens § 288, stk. 2, begået sammen med en medtalt over for ældre, værgeløse mennesker, som T og medgerningsmanden antastede eller opsøgte i trappegange og lignende. Landsretten lagde ved straffastsættelsen tillige vægt på, at de forurettede ofte blev frataget penge mv. på meget voldsom måde. T blev endvidere udvist. T, der var kommet til Danmark i 1993 som 22-årig og havde haft sin barndom og opvækst i Irak, havde opholdt sig i Danmark i ca. 8 år, da røverierne blev begået. T havde her i landet ægtefælle og et barn, og han og hustruen ventede endnu et barn. T's forældre og seks søskende boede ligeledes i Danmark, og de var danske statsborgere. T havde under fængselsophold i Irak været udsat for tortur, og han var ifølge Retslægerådets erklæring sindssyg. Højesteret frifandt for udvisning (dissens). Højesterets flertal udtalte: *”T havde opholdt sig i Danmark i ca. 8 år, da røverierne blev begået i november og december 2001. Han har her i landet ægtefælle og et barn, og han og hustruen venter endnu et barn. Hans forældre og 6 søskende bor ligeledes i Danmark, og de er danske statsborgere. Han har oplyst, at han ikke længere har familie i Irak, og at han ikke har været der i 14 år. Han har i Irak været udsat for en eksplosion, der har medført fysiske og psykiske skader, og han har endvidere under fængselsophold i Irak været udsat for tortur. Han er ifølge Retslægerådets erklæring sindssyg. Hans personlige muligheder for at opnå tilknytning til det danske samfund har på grund af hans sygdom været stærkt begrænset. Han har behov for behandling og støtte, herunder støtte fra den herboende familie. Efter en samlet bedømmelse af disse omstændigheder finder vi uanset grovheden af kriminaliteten, at afgørende hensyn taler imod at udvise ham, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.”*To dommere udtalte: *”T er ved landsrettens dom idømt en straf af fængsel i 5 år for røveri efter straffelovens § 288, stk. 2, og for overtrædelse af våbenloven. Der blev ved straffastsættelsen i skærpende retning taget hensyn til, at han var fundet skyldig i en række røverier, som alle var begået mod ældre, værgeløse mennesker. De forurettede blev ofte på meget voldsom måde frataget penge mv. T kom til Danmark i 1993 som 22-årig og har haft sin barndom og opvækst i Irak. Han har ikke haft nogen tilknytning til det danske arbejdsmarked og taler dansk i et meget begrænset omfang. Han er gift med en iransk statsborger, der i 1998 kom til Danmark i kraft af familiesammenføring. Ægtefællerne har et barn sammen. Efter det anførte, navnlig om kriminalitetens grovhed, finder vi - uanset det af flertallet anførte - at de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, ikke taler afgørende imod udvisning. Vi stemmer derfor for at stadfæste dommen.”*

2005

De ustraffede T1 og T2 blev for blandt andet et røveri mod et posthus, som blev begået da de var henholdsvis 18 år og 19 år, idømt fængsel i 1 år. De var begge

kommet til Danmark som 14-årige og havde siden fulgt undervisning, haft arbejde og lært sig dansk. De havde begge deres forældre og søskende i Danmark, medens de ikke havde nogen væsentlig familiemæssig tilknytning til deres hjemlande, henholdsvis Irak og Uganda. Uanset at de tiltalte havde begået et alvorligt strafbart forhold, fandt Højesteret, at der efter det anførte forelå forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, som afgørende talte imod udvisning, jf. § 26, stk. 2, og begge blev frifundet for udvisningspåstanden.

5.2 Stadfæstelse af Landsretsdom om udvisning

Drab

T1 og T2, der var tyrkiske statsborgere, var dømt for blandt andet røverforsøg og grov vold med anvendelse af kniv samt manddrab ved knivstik begået over for en ung italiensk turist, som de ikke kendte. Forholdene var for T2s vedkommende begået under rømning fra en ungdomssanktion, og han var tillige fundet skyldig i fire tilfælde af rømning. Disse forhold var alle begået, mens T1 var 17 år og T2 16 år. T1 var tillige dømt for grov vold, røveri og forsøg på afpresning begået under varetægtsfængsling i forening med en medarrestant under et overfald på en tredje indsat, mens T1 var 19 år. Begge de tiltalte havde for straffe for blandt andet vold. Landsretten fastsatte straffen til henholdsvis fængsel i 10 år og fængsel i 8 år og udviste begge med indrejseforbud for bestandig. Landsretten havde herved lagt vægt på karakteren og omfanget af den kriminalitet, de tiltalte havde begået, og til det oplyste om deres personlige forhold, herunder for straffe. Der blev afgivet en stemme for at frifinde T1 for påstanden om udvisning, navnlig under hensyn til, at T1 er født i Danmark og havde boet her hele sit liv. Højesteret stadfæstede dommen og bemærkede, at T1 var født i Danmark, mens T2 kom hertil som 3-årig. Begge havde haft deres opvækst og skolegang her i landet, hvor også deres forældre og søskende boede. De havde således en stærk tilknytning til det danske samfund og til herboende personer. De havde dog samtidig en ikke uvæsentlig tilknytning til Tyrkiet og tyrkisk kultur. De talte tyrkisk og havde ca. hvert andet år været på besøg i Tyrkiet, hvor de havde en stor familie. De var begge straffet tidligere og var nu idømt langvarige fængselsstraffe for blandt andet drab, forsøg på røveri samt grov vold. Efter en samlet afvejning tiltrådte højesterets flertal (6), at forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, under disse omstændigheder ikke talte afgørende imod udvisning, jf. § 26, stk. 2, og at udvisning heller ikke kunne anses for stridende mod art. 8 i EMRK. Dissens af en dommer, der henviste til, at den tilknytning, de tiltalte havde til Tyrkiet og tyrkisk kultur, ikke var af en sådan styrke og karakter, at den over for deres stærke tilknytning til det danske samfund og herboende personer havde afgørende betydning i den samlede afvejning af de forhold, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1. Disse forhold talte derfor - uanset den grove kriminalitet - afgørende imod, at de blev udvist af Danmark.

T var i landsretten straffet med fængsel i 12 år for manddrab og udvist for bestandig. T var født og opvokset i Irak, hvor han boede indtil 1996/97. T kom til Danmark i 1999 som 15-årig. T's forældre og tre søskende boede i Danmark. Uanset T's tilknytning til disse personer tiltrådte Højesteret, at der, når henses til grovheden af den begåede kriminalitet, ikke forelå forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, som afgørende talte imod udvisning, jf. § 26, stk. 1. Højesteret

tiltrådte endvidere, at udvisning ikke kunne anses for stridende mod artikel 8 i EMRK.

Sædelighedskriminalitet

Sagen drejede sig om udvisning af en statsløs palæstinenser T, der som 25-årig var kommet til Danmark i 1986 fra Libanon. T's hustru og fire børn var alle herboende danske statsborgere. T blev nu fundet skyldig i voldtægt m.v. begået i perioden fra 1989-2001 over for sin datter, der var født i 1983. T, der i 1998 var blevet dømt til psykiatrisk behandling på hospital for sindslidende i anledning af vold og trusler, blev dømt til anbringelse i hospital for sindslidende og udvist for bestandig.

En 27-årig ustraffet tyrkisk statsborger T blev i landsretten dømt for i august 2002 sammen med tre andre at have deltaget i gruppevoldtægt mod en kvinde, som de havde mødt på et diskotek. T var født og opvokset i Tyrkiet, hvor hans forældre og hans søskende fortsat opholdt sig. Han kom efter uddannelse, arbejde og militærtjeneste i Tyrkiet til Danmark i november 1999 i en alder af 23 år. T havde ikke siden været i Tyrkiet, men havde bevaret kontakten med sine derværende forældre. T havde inden sin ankomst her til landet indgået ægteskab med en herboende nu 22-årig dansk kvinde af tyrkisk herkomst, og de havde i april 1999 fået en søn, der var 4 år gammel. Hustruen havde stort set hele sin familie her i landet, hvor hun var født og opvokset. Hun havde dansk som modersmål og beherskede ikke tyrkisk i samme omfang som dansk. Landsretten fulgte anklagemyndighedens påstand om udvisning og bemærkede blandt andet: *"Ved afvejningen af de relevante hensyn, jf. udlændingelovens § 26, må det under hensyn til art. 8 i Den Europæiske Konvention om Menneskerettigheder indgå med betydelig vægt, at tiltalte her i landet har ægtefælle og deres mindreårige barn. Heroverfor må der tillige lægges vægt på, at tiltalte er fundet skyldig i et groft tilfælde af alvorlig, personfarlig kriminalitet, der har medført en ubetinget frihedsstraf af fængsel i 3 år. Ved afvejningen af denne kriminalitet over for oplysningerne om tiltaltes personlige forhold finder landsretten herefter, at de forhold, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke taler afgørende mod udvisning, jf. stk. 2, og at udvisning ej heller vil være i strid med det krav om proportionalitet, der gælder i henhold til Den Europæiske Konvention om Menneskerettigheder."* Der blev til brug for Højesterets behandling af sagen indhentet en lægelig udtalelse om T's hustru, der havde psykiske lidelser. Højesteret tiltrådte af de grunde, der var anført af landsretten, og da det, der var fremkommet for Højesteret, ikke kunne føre til andet resultat, at T var udvist for bestandig.

Den på gerningstidspunktet 39-årige marokkanske statsborger T blev af et nævningeting fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 2, idet han ved vold af særlig rå, brutal og farlig karakter tiltvang sig samleje og anden kønslig omgængelse med en 40-årig kvinde K, som T havde mødt på Christiania. T blev idømt fængsel i 5 år og udvist for bestandig. T var kommet til Danmark i 1981 i en alder af 16 år, var analfabet og havde ingen tilknytning til arbejdsmarkedet. T var skilt fra en kvinde, med hvem han havde en 13-årig søn, som han ikke havde haft nogen kontakt med i 12 år, og havde endvidere i alt otte herboende hel- og

halvsøskende, som han heller ikke havde kontakt med. T talte og forstod efter sin forklaring berbisk, men havde i øvrigt kun svag tilknytning til Marokko. På denne baggrund og under hensyn til kriminalitetens grovhed, tiltrådte Højesteret bestemmelsen om udvisning.

Narkotika

T4 blev idømt en fællesstraf af fængsel i 7 år, der omfattede en reststraf på 365 dage, for omfattende narkotikakriminalitet med kokain og udvist med indrejseforbud for bestandig. Han var tidligere straffet for blandt andet røveri, og forholdene blev begået efter en prøveløsladelse. T4, der var søn af T3 i sagen og ugift, var kommet til Danmark som 14-årig i 1992. Højesteret fandt under hensyn til kriminalitetens art og grovhed ikke grundlag for at unklade udvisning af nogen af de tiltalte i sagen.

Den 35-årige T, der tidligere var straffet for narkotikakriminalitet, var blandt andet fundet skyldig i narkotikaforbrydelser i forbindelse med indførsel af 11 kg heroin. Han havde haft en central rolle i indsmuglingen og straffen blev fastsat til 10 års fængsel, og T blev udvist for bestandig. Landsretten lagde herved vægt på, at T kom til Danmark som 2-årig og havde - afbrudt af aftjening af værnepligt i Jugoslavien - opholdt sig her siden. Han havde ægtefælle og tre børn, der alle var danske statsborgere. Han havde haft arbejde og beherskede ud over albansk det danske sprog. Selv om T således havde en stærk tilknytning til Danmark, fandt landsretten, at hans gentagne narkotikakriminalitet var så alvorlig, at hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke talte afgørende imod udvisning, og at udvisning ikke ville stride mod proportionalitetskravet i EMRK artikel 8. Højesteret stadfæstede udvisningsbestemmelsen og tiltrådte af de grunde, der var anført af landsretten, at T var udvist med indrejseforbud for bestandig. Højesteret lagde vægt på, at T, der kom til Danmark som 2-årig, tidligere to gange var idømt betydelige straffe for narkotikakriminalitet og nu var idømt en langvarig frihedsstraf for meget alvorlig narkotikakriminalitet. Det blev endvidere tillagt betydning, at T talte albansk og også på anden måde, herunder ved aftjening af værnepligt, havde bevaret tilknytning til sit hjemland, Serbien.

T2 forestod videresalg af ikke under 2 kg og for forsøg på overdragelse af 0,8 kg heroin, der var indført fra Tyrkiet. Han var tidligere straffet adskillige gange og idømt langvarige straffe for narkotikakriminalitet og røveri og blev idømt fængsel i 7 år. T2 var kommet til Danmark fra Makedonien i 1971 som knap 11-årig og havde boet i Danmark i 31 år, da han blev anholdt. Hans to voksne børn, hans mor og det meste af hans øvrige familie boede i Danmark. Om tilknytningen til hjemlandet var det oplyst, at han talte makedonsk, og at han jævnligt havde været på ferie i sin fødeby i Makedonien, hvor moderen havde et hus. Navnlig under hensyn til karakteren og grovheden af hans kriminalitet tiltrådte Højesteret, at hans langvarige ophold i Danmark siden barneårene ikke talte afgørende mod udvisning, og stadfæstede bestemmelsen om udvisning for bestandig.

Den på gerningstidspunktet 23-årige nigerianske statsborger T var i landsretten dømt for at have tilskyndet en kvinde til at indføre 1.391 gram kokain til Danmark, idet han blandt andet foranledigede stoffet overdraget til hende og arrange-

rede hendes rejse. Landsretten idømte T, der ikke tidligere var straffet, 5 års fængsel og udviste T for bestandig. T ankede dommen med påstand om frifindelse for udvisning. T henviste navnlig til, at der var reel risiko for, at han ved tilbagevenden til Nigeria på ny ville blive straffet for den samme lovovertrædelse, og at afsoning i Nigeria skete under umenneskelige forhold. Det var oplyst, at der i Nigeria var hjemmel til at idømme straf af indtil 5 års fængsel for forhold som det pådømte, og at der i praksis blev idømt fængselsstraffe på mellem 2 måneder og 3 år. Højesteret udtalte, at der ved afgørelse om udvisning ikke skulle tages hensyn til, om T ved tilbagevenden til Nigeria ville risikere forfølgelse af en karakter, som kunne begrunde asyl, herunder risiko for umenneskelige forhold under afsoning af en eventuel frihedsstraf for den lovovertrædelse, der var pådømt i sagen, jf. den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7 (nu nr. 6), og udlændingelovens § 7, stk. 2. T ville kunne påberåbe sig beskyttelse efter lovens § 31 før udsendelse til Nigeria. En eventuel risiko for, at T ved tilbagevenden til Nigeria ville blive idømt frihedsstraf for det samme forhold kunne efter lovovertrædelsens karakter og grovhed sammenholdt med det oplyste om længden af en mulig frihedsstraf i Nigeria ikke føre til, at udvisning blev undladt. Højesteret tiltrådte derfor bestemmelsen om udvisning.

Berigelse

T, der var somalisk statsborger, blev for flere røverier og et forsøg på røveri idømt fængsel i 7 år og udvist for bestandig. T, der nu var 22 år, var kommet til Danmark i 1992 som 10-årig og havde opholdt sig her i landet siden. Højesteret fandt ikke grundlag for at ændre landsrettens dom vedrørende strafudmålingen, og da T kun havde begrænset tilknytning til Danmark, tiltrådte Højesteret tillige dommens bestemmelser om udvisning, uanset at T også kun havde svag tilknytning til Somalia.

T var ved nævningeting fundet skyldig i røverier af særlig farlig karakter, forsøg herpå, vold og afpresning og dømt til anbringelse på hospital for sindslidende. T, der nu var 22 år, var somalisk statsborger og kommet til Danmark i 1994 som 11-årig. T havde kun en meget begrænset kontakt med sin herboende far og ingen kontakt med sine søskende og havde efter det oplyste ingen familie i Somalia. Det kunne ikke lægges til grund, at T ikke længere skulle kunne tale sit hjemlands sprog. Under hensyn til T's grove og personfarlige kriminalitet fandt landsrettens flertal, at det af samfundsmæssige hensyn måtte anses for nødvendigt at udvise T med indrejseforbud for bestandig. Der blev herved tillige taget hensyn til, at en udsendelse af T ikke ville ske før endelig ophævelse af den idømte foranstaltning. T ankede dommens bestemmelse om udvisning til Højesteret, der stadfæstede dommen.

T, der var polsk statsborger, blev fundet skyldig i to tilfælde af hæleri af særlig grov beskaffenhed ved at have besiddet to stjalne biler til en samlet værdi af mellem ca. 1,2 og ca. 1,8 mio. kr. og besiddelse med henblik på videreoverdragelse af 3.860 g amfetamin. Han blev idømt fængsel i 7 år og udvist for bestandig. Landsretten udtalte vedrørende afgørelsen om udvisning, at retten var opmærksom på, at T var kommet til Danmark som 7-årig i 1979, og at han således havde haft hele

sin opvækst og skolegang i Danmark, hvor hans ægtefælle og 15-årige søn samt hans mor og to halvsøskende boede. Tiltalte havde derfor en så stærk tilknytning her til landet, at en udvisning af ham ville virke særlig belastende og udgøre et betydeligt indgreb i hans familieliv og privatliv. Som anført i U 2001.856 H måtte der i en sådan situation stilles meget strenge krav - afhængig af tilknytningen til det oprindelige hjemland - til den kriminalitet, som kunne føre til udvisning. Landsretten henviste herefter til, at T talte og forstod polsk. Han havde endvidere en reel tilknytning til Polen, hvor han tog på sommerferie hvert år, ligesom han af og til var i Polen til jul. Han var gift med en polsk statsborger, som han i hjemmet talte polsk med, og blandt andet hans ægtefælles forældre og bror boede i Polen. Tiltalte havde endvidere venner og bekendte i Polen, som også besøgte ham i Danmark. De hæleriforhold, som T var fundet skyldig i, havde forbindelse til en eller flere personer, der boede i Polen. T skulle endvidere afsone en langvarig fængselsstraf, og først derefter ville der blive spørgsmål om at udsende T til Polen. T's søn ville på dette tidspunkt være blevet myndig, og der var ikke noget retligt til hinder for, at T's ægtefælle, der var polsk statsborger, kunne tage med T til Polen. Det ville endvidere på udsendelsestidspunktet være muligt at påberåbe sig udlændingelovens § 50. Landsretten henviste herefter til T's kriminalitet. T var fundet skyldig i meget alvorlig narkotikakriminalitet. Han var endvidere fundet skyldig i hæleri af særlig grov beskaffenhed og var blevet idømt straf af fængsel i 7 år. T var desuden inden for de seneste 10 år straffet flere gange med frihedsstraf, blandt andet ved en anke dom af 31. juli 2000 angående blandt andet overtrædelse af straffelovens § 191, og ved en byrets dom af 10. juni 1999 for vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter efter straffelovens § 245. T havde således vedholdende begået kriminalitet. På den anførte baggrund fandt landsretten, at det - uanset T's stærke tilknytning til Danmark - af præventive grunde måtte anses for samfundsmæssigt nødvendigt at udvise T med indrejseforbud for bestandig (dis-sens). Højesteret stadfæstede dommen, herunder udvisningsbestemmelsen i henhold til grundene.

En 39-årig iransk statsborger T blev ved et nævningeting fundet skyldig i fire kioskroverier mv. med et beskedent udbytte straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder og udvist for bestandig. T var tidligere straffet flere gange for narkotikakriminalitet og røverier, senest i 1998 med fængsel i 1 år og 3 måneder. T var kommet hertil som 20-årig i 1986, var ugift og havde ingen børn, ligesom han fortrinsvis havde været arbejdsløs siden 1986, og hans tilknytning til det danske samfund måtte anses for spinkel. T's forældre og søskende boede i Iran. Højesteret tiltrådte udvisningsbestemmelsen og bemærkede, at der ikke var grundlag for at antage, at der var reel risiko for, at T ville blive yderligere straffet for de pådømte forhold i Iran.

Vold

En på gerningstidspunktet 36-årig tyrkisk statsborger T blev for forsøg på at dræbe sin hustru med flere knivstik og for vold efter straffelovens § 245 ved at have stukket sin svoger flere gange med en kniv af Højesteret straffet med fængsel i 6 år, idet Højesteret lagde vægt på grovheden af drabsforsøget, der udsatte hustruen for livsfare og påførte hende alvorlige skader, og til at T samtidig havde gjort sig

skyldig i et groft knivoverfald. T var som 25-årig indrejst til Danmark og havde siden 1991 været gift, og familien omfattede et fællesbarn på 10 år og hustruens særbarn fra et tidligere ægteskab. T havde herudover ingen familie i Danmark, men søskende og anden familie i Tyrkiet. Efter karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet tiltrådte Højesteret, at T – uanset navnlig hensynet til hans herboende mindreårige datter – blev udvist med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1 og 2.

6 Udlændingelovens bestemmelser om administrativ udvisning

6.1 Reglernes opbygning

Afgørelser om udvisning kan efter visse nærmere regler i udlændingeloven ske ved administrativ beslutning. Beslutning herom træffes af Udlændingestyrelsen som 1. instans med klageadgang til Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1 og 2. Udlændingelovens regler om udvisning ved administrativ beslutning er opbygget således, at der i udlændingelovens §§ 25-25 b er opstillet en række grundbetingelser for, i hvilke situationer udvisning kan ske ved administrativ beslutning, og således at udlændingelovens § 26 indeholder regler om de hensyn, der skal inddrages ved afgørelsen om udvisning, når grundbetingelserne er opfyldt.

De pr. 30. september 2005 gældende bestemmelser om udvisning ved administrativ beslutning er gengivet i bilag 1.

6.2 Reglernes indhold

Udvisning ved administrativ beslutning kan ske hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 25.

Har udlændingen ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan udvisning ved administrativ beslutning endvidere ske, hvis

- udlændingen uden for de tilfælde, hvor der kan blive tale om udvisning ved dom, er dømt for berigelseskriminalitet eller indsmugling i strid med toldlovens bestemmelser, voldelig eller truende adfærd over for personale eller beboere på et asylcenter, vold mod personer i offentlig tjeneste, vold, fremsættelse af trusler om at foretage strafbar handling eller overtrædelse af lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1,
- udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger særlig bestyrket mistanke herom, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2,
- der er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1 (gælder ikke udlændinge omfattet af EU-reglerne om indrejse og ophold),

- udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2 (gælder ikke udlændinge omfattet af EU-reglerne om indrejse og ophold), eller
- andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3.

Udvisning ved administrativ beslutning kan endvidere ske, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 25 b.

Er grundbetingelserne opfyldt, skal udlændingemyndighederne i forbindelse med en afgørelse om udvisning inddrage en række obligatoriske hensyn, der nærmere er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1. Der henvises til afsnit 4.2.

Udvisning i medfør af udlændingelovens § 25 kan imidlertid ske medmindre de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold taler *afgørende* derimod. Efter forarbejderne til bestemmelsen må udvisning ikke finde sted, hvis udvisning ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 8.

6.3 Varigheden af indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en afgørelse om udvisning, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet. Der fastsættes således i forbindelse med afgørelsen om udvisning et indrejseforbud. Indrejseforbudet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbudet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 4, meddeles indrejseforbud i forbindelse med udvisning i medfør af udlændingelovens § 25 for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

7 Statistik vedrørende udvisning ved administrativ beslutning

7.1 Afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen

Udtræk fra udlændingeregisteret viser, at Udlændingestyrelsen i 2003 har truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 981 personer, hvor der ikke pr. 30. september 2005 er sket påklage af afgørelsen til Integrationsministeriet.

Udtræk fra udlændingeregisteret viser, at Udlændingestyrelsen i 2004 har truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 901 personer, hvor der ikke pr. 30. september 2005 er sket påklage af afgørelsen til Integrationsministeriet.

Udtræk fra udlændingeregisteret viser, at Udlændingestyrelsen i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 har truffet afgørelse om udvisning ved

administrativ beslutning vedrørende 434 personer, hvor der ikke pr. den 30. september 2005 er sket påklage af afgørelsen til Integrationsministeriet.

Afgørelserne fordeler sig på udlændingelovens enkelte bestemmelser om udvisning ved administrativ beslutning som følger:

Bestemmelser i udlændingeloven	Antal personer i 2003	Antal personer i 2004	Antal personer i de første 3 kvartaler af 2005
§ 25 a, stk. 1, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af dom for mindre alvorlig berigelseskriminalitet m.m.)	262	220	133
§ 25 a, stk. 1, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af dom for mindre alvorlig narkotikakriminalitet)	26	16	15
§ 25 a, stk. 2, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af begrundet mistanke om ulovligt ophold eller arbejde)	347	391	140
§ 25 a, stk. 2, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af manglende midler til underhold her i landet og til hjemrejsen)	201	117	46
§ 25 a, stk. 2, nr. 3 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af andre hensyn til den offentlige orden m.m.)	6	7	7
§ 25 b (udvisning af udlændinge som følge af ulovligt ophold her i landet)	139	148	92
§ 51 (overførsel af strafforfølgning for forhold omfattet af §§ 22-25 b til udlandet)	0	2	1
I alt	981	901	434

7.2 Afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning truffet af Integrationsministeriet

Udtræk fra udlændingeregisteret viser, at Integrationsministeriet i 2003 har truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 108 personer.

I 2004 har Integrationsministeriet truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 111 personer.

I 2005 har Integrationsministeriet truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 62 personer.

Afgørelserne fordeler sig på udlændingelovens enkelte bestemmelser om udvisning ved administrativ beslutning som følger:

Bestemmelser i udlændingeloven	Antal personer i 2003	Antal personer i 2004	Antal personer i de første 3 kvartaler af 2005
§ 25 a, stk. 1, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af dom for mindre alvorlig berigelseskriminalitet m.m.)	36	36	13
§ 25 a, stk. 1, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af dom for mindre alvorlig narkotikakriminalitet)	2	1	4
§ 25 a, stk. 2, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af begrundet mistanke om ulovligt ophold eller arbejde)	33	44	23
§ 25 a, stk. 2, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af manglende midler til underhold her i landet og til hjemrejsen)	4	1	1
§ 25 a, stk. 2, nr. 3 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af andre hensyn til den offentlige orden m.m.)	0	0	0
§ 25 b (udvisning af udlændinge som følge af ulovligt ophold her i landet)	33	29	21

§ 51 (overførsel af strafforfølgning for forhold omfattet af §§ 22-25 b til udlandet)	0	0	0
I alt	108	11	62

Udlændingestyrelsen har i 2003 truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 113 personer, hvor Udlændingestyrelsens afgørelse pr. 30. september 2005 var påklaget til Integrationsministeriet.

I 2004 har Udlændingestyrelsen tilsvarende truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 80 personer, hvor Udlændingestyrelsens afgørelse pr. 30. september 2005 var påklaget til Integrationsministeriet.

Endelig har Udlændingestyrelsen i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 43 personer, hvor Udlændingestyrelsens afgørelse pr. 30. september 2005 var påklaget til Integrationsministeriet.

8 Udlændingelovens bestemmelser om udsendelse af udviste udlændinge

8.1 Udrejsepligt

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en afgørelse om udvisning blandt andet, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Efter udlændingelovens § 30, stk. 1, skal en udlænding, der efter reglerne i blandt andet udlændingelovens kapitel 4 om udvisning ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejse af landet. En udvist udlænding har således pligt til at udrejse af landet.

Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, omsorg for udrejsen.

8.2 Udrejsefrist

Pligten for en udvist udlænding til at udrejse af landet indtræder på det tidspunkt, hvor udrejsefristen udløber.

Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulante behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Er en udlænding udvist i medfør af udlændingelovens § 25, skal der ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33. Den pågældende har således pligt til at udrejse straks.

Er udvisning sket ved administrativ beslutning efter udlændingelovens §§ 25 a eller 25 b, skal afgørelsen om udvisning indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt.

Udrejsefristen må bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage, eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. Normalt anses en udvisning for et påtrængende tilfælde, hvorfor udrejsefristen i sådanne sager som udgangspunkt fastsættes til straks. Dette udgangspunkt fraviges alene i helt særlige tilfælde, f. eks. hvis den udviste har været offer for menneskehandel.

Påklages en afgørelse om administrativ udvisning inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3.

8.3 Retlige betingelser for udsendelse

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og ved anvendelsen af bestemmelsen skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Af udlændingelovens § 31, stk. 2, fremgår, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Er udlændingen udvist ved dom, og har udlændingen haft opholdstilladelse som flygtning, skal Udlændingestyrelsen forud for udsendelsen træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen, jf. udlændingelovens § 49 a. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af asyl.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelse ikke vil være i strid med udlændingelovens § 31, anses afgørelsen automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2. Påklagen tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

For en nærmere beskrivelse af udlændingelovens bestemmelser om flygtninge henvises til Flygtningenævnet, formandskabet, 13. beretning 2004.

8.4 Den praktiske udsendelse af udviste udlændinge

Politiet planlægger og forestår den praktiske gennemførelse af de enkelte udrejser. Rigspolitiet arbejder med fire kategorier af udrejser. Ledsaget udrejse, påset udrejse, skønnet udrejse og ”selv udrejst”.

Ledsaget udrejse omfatter de tilfælde, hvor politipersonale ledsager udlændingen ud af landet – typisk med fly – enten helt til hjemlandet eller til en transitdestination. Udsendelsen vil typisk være tvangsmæssig, men kan også være frivillig, således at ledsagelsen er begrundet i et ønske fra udlændingen, flyselskabet eller et eventuelt transitland.

Påset udrejse omfatter de tilfælde, hvor politipersonale påser udrejsen af landet, f.eks. ombordstigning i et fly eller på et skib.

Skønnet udrejse omfatter de situationer, hvor der hverken er tale om ledsaget eller påset udrejse, men hvor udlændingen ikke kan træffes på indlogeringsstedet af politiet eller meldes forsvundet, således at udlændingens opholdssted er ukendt for myndighederne. Udlændingen efterlyses i Det Centrale Kriminalregister.

”Selv udrejst” omfatter de tilfælde, hvor der er tilvejebragt sikre oplysninger om, at udlændingen er udrejst.

9 Statistik vedrørende udsendelse af udviste udlændinge

Det fremgår af udtræk fra udvisningsdatabasen og udlændingeregisteret, at i alt 494 personer af de 571 personer, der er udvist ved endelig dom i 2003, i alt 402 personer af de 493 personer, der er udvist ved endelig dom i 2002, og 315 af de i alt 435 personer, der udvist ved endelig dom i 2005, er registreret som udrejst af Danmark pr. 25. januar 2006.

Der er en række faktorer, der kan have betydning for, at et antal udlændinge, der er udvist ved dom, endnu ikke er udrejst.

Langt den væsentligste årsag til manglende udrejse er, at udlændingen enten fortsat afsoner eller afventer at afsone den idømte straf. Således skyldes den manglende udrejse i omkring halvdelen af tilfældene, at udlændingen enten afsoner eller afventer at afsone den idømte straf.

Herudover skyldes den manglende udrejse i nogle tilfælde, at udlændingen er forsvundet efter afsigelsen af endelig dom om udvisning, ligesom udlændingen i nogle tilfælde er varetægtsfængslet i medfør af udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på fuldbyrdelse af udsendelsen. Endvidere skyldes den manglende udrejse i nogle tilfælde, at udlændingens udsendelsessag er sat i bero på grund af generelle udsendelseshindringer i forhold til hjemlandet, ligesom udlændingen i nogle tilfælde har en asylretlig sag under behandling hos udlændingemyndighederne. Endelig skyldes den manglende udrejse i nogle tilfælde, at udlændingen efterfølgende er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingeloven, jf. afsnit 13.1.

De involverede myndigheder foretager i alle tilfælde, hvor en udlænding er udvist af landet, løbende opfølgning og eventuelt sagsbehandling vedrørende de sager, hvor udrejse endnu ikke har fundet sted.

På baggrund af udtræk fra udlændingeregisteret kan det oplyses, at 889 af de 981 personer, der i 2003 er udvist ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen, og 32 af de 108 personer, der i samme periode er udvist ved administrativ beslutning truffet af Integrationsministeriet, er registreret udrejst af Danmark pr. 30. september 2005.

I alt er således 921 ud af de 1089 personer, der i 2003 er udvist ved administrativ beslutning truffet af udlændingemyndighederne, registreret udrejst af Danmark pr. 30. september 2005.

800 af de 901 personer, der i 2004 er udvist ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen, og 22 af de 111 personer, der i samme periode er udvist ved administrativ beslutning truffet af Integrationsministeriet, er registreret udrejst af Danmark pr. 30. september 2005.

I alt er således 822 ud af de 1012 personer, der i 2004 er udvist ved administrativ beslutning truffet af udlændingemyndighederne, registreret udrejst af Danmark pr. 30. september 2005.

357 af de 434 personer, der i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er udvist ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen, og ingen af de 62 personer, der i samme periode er udvist ved administrativ beslutning truffet af Integrationsministeriet, er registreret udrejst af Danmark pr. 30. september 2005.

I alt er således 357 ud af de 496 personer, der i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er udvist ved administrativ beslutning truffet af udlændingemyndighederne, registreret udrejst af Danmark pr. 30. september 2005.

Det bemærkes vedrørende det høje antal af personer, der er udvist af Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, men ikke efterfølgende er registreret udrejst af landet, i høj grad skyldes, at Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration kun i helt særlige tilfælde tillægger en klage over en udvisning opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. De pågældende personer må således antages at være udrejst forud for ministeriets afgørelse, hvorfor deres udrejse ikke er registreret i Udlændingeregisteret efter Integrationsministeriets afgørelse.

For så vidt angår de øvrige personer, der ikke er registreret udrejst efter være udvist ved administrativ beslutning, er der en række faktorer, der kan have betydning for, at de ikke er udrejst eller registreret udrejst.

Der er en række sager, hvor de pågældende udlændinge ikke er registreret som udrejst i udlændingeregisteret, men hvor de pågældende reelt er udrejst, idet de har forladt landet af egen drift, uden at Rigspolitiet eller Udlændingestyrelsen har fået besked herom. Det bemærkes i den forbindelse, at der ikke foretages systematisk udrejsekontrol i Danmark.

Den manglende udrejse kan endvidere skyldes, at de pågældende har en asylretlig sag under behandling hos udlændingemyndighederne, eller at de udlændinge, der har fået endeligt afslag på asyl, ikke kan udsendes. Dette kan skyldes, at de ikke er i besiddelse af den nødvendige rejselegitimation, idet rejselegitimation er vanskelig at skaffe, eller at de pågældende ikke ønsker at medvirke til udsendelsen. Det er således i en række sager ikke praktisk muligt at udsende de pågældende.

Endelig skyldes den manglende udrejse i nogle tilfælde, at udlændingen efterfølgende er meddelt opholdstilladelse, jf. afsnit 13.2.

10 Udlændingelovens bestemmelser om ophævelse af udvisning for udviste udlændinge

10.1 Udlændingelovens § 50

Er en afgørelse om udvisning ved dom ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50. Efter forarbejderne til ændringen af bestemmelsen ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven kan begæring herom kun fremsættes én gang.

Begæring kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Udlændingelovens § 50 som affattet ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven finder alene anvendelse over for udlændinge, der første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse den 3. juli 1998 eller senere.

10.2 Udlændingelovens § 50 a

Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1.

Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i udlændingelovens § 50 a, stk. 1, nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivningen fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisning for retten, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen.

Træffer retten i disse tilfælde ikke bestemmelse om ophævelse af udvisningen, skal udvisningen effektueres, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9, hvorefter udrejsefristen, der fastsættes til straks, regnes fra udskrivning fra hospital eller forvaring.

Udlændingelovens § 50 a, der blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået den 3. juli 1998 eller senere.

11 Statistik vedrørende ophævelse af udvisning for udviste udlændinge

11.1 Udlændingelovens § 50

I udvisningsdatabasen indlægges løbende alle kendelser afsagt i medfør af udlændingelovens § 50 vedrørende ophævelse af udvisningen for udlændinge, der er udvist ved dom afsagt den 1. januar 2000 eller senere.

Der er i perioden fra 1. januar 2003 til den 30. september 2005 i udvisningsdatabasen registreret i alt 2 kendelser efter udlændingelovens § 50 vedrørende ophævelse af udvisningen af en udlænding, der er udvist ved dom.

I 1995 blev en 30-årig tanzanisk statsborger A familiesammenført med sin hustru, der var dansk statsborger, og som havde mødt A, da hun var i Tanzania som volontør i 1989-90. I 2001 blev T ved en ankedom idømt 4 års fængsel for narkokriminalitet begået i 1998-2000 og udvist for bestandig. T boede da i Danmark med sin ægtefælle og deres to mindreårige børn. Hans forældre og søskende boede i Tanzania. Da strafafsoningen i 2002 nærmede sig sin afslutning, indbragte A spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten i medfør af udlændingelovens § 50. Byretten ophævede i 2003 udvisningen, hvilket landsretten stadfæstede med følgende begrundelse: ”*Det må lægges til grund, at kærende er blevet ikendt en straf på 4 års fængsel for fire særdeles alvorlige overtrædelser af straffelovens § 191, hvilket som udgangspunkt for en udlænding, der kun har haft lovligt ophold her i landet i godt 5 år, og som også har bevaret tilknytning til sit hjemland, vil medføre udvisning for bestandig. Kærende er således hverken en udlænding, der er født her i landet, eller en udlænding, som er flyttet til Danmark i en så ung alder, at vedkommende bør nyde en særlig beskyttelse mod udvisning, fordi han i realiteten hører til her som en integreret del af den danske befolkning. Kærende har ikke mistet forbindelse til sit hjemland, idet hans forældre og 5 søskende stadig bor i Tanzania. Han har også under sit ophold i Danmark sammen med sin hustru og B besøgt sit hjemland i 14 dage i 1999. Hele hans opvækst, skolegang og uddannelse til landmåler er foregået i Tanzania, hvor han også har arbejdet som landmåler. Han er således fortsat knyttet til Tanzania ved sit statsborgerskab, sin familie - bortset fra hustru, børn og en herboende søster - og ved sit modersmål. Kærende var 30 år, da han via sit ægteskab med en dansk kvinde fik opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. Hverken kærendes alder eller helbred - hans dårlige ryg - taler afgørende imod, at udvisningen effektueres. Kærendes tilknytning til arbejdsmarkedet, den uddannelse til byggetekniker mv., han har gennemført, til dels under strafafsoning, og hans forholdsvis gode danskundskaber samt de mange gode udtalelser, der er afgivet om ham af flere fængselspræster, en organist og fra Kriminalforsorgens side, jf. erklæring af 22. maj 2002 vedrørende led-*

saget udgang afgivet af to funktionærer i Horsens Statsfængsel, er selvsagt ikke uden betydning, men ej heller, hverken hver for sig eller i forening, afgørende.

Afgørende er derimod, om disse for kærendes sag positive elementer i forening med hans familiemæssige tilknytning her til landet - i form af et ægteskab, der trods langvarig straffefsoning er bevaret, og hvori der nu er 3 mindreårige børn, herunder et nyfødt barn - udgør så væsentlige ændringer i hans forhold i medfør af udlændingelovens § 50, jf. § 26, at dette må antages at medføre, at en udvisning vil udgøre et indgreb, der står i misforhold til den kriminalitet, han har begået, og derfor må anses for at stride imod kærendes ret til familieliv i henhold til artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Ved vurderingen af, om udvisning vil være uforenelig med respekten for den proportionalitetsgrundsætning, som danske myndigheder skal overholde i denne forbindelse, må det lægges til grund, at kærendes hustru dels har undersøgt og konstateret, at hun ikke har mulighed for at blive udsendt som ulandskonsulent eller missionær til Tanzania, dels at hun, som kender de forhold, børnene og hun vil komme til at leve under i Tanzania, hvis de ikke lever som udsendt af Danida, et missionsselskab eller lignende, med føje har måttet erkende, at det hverken tør eller bør hun byde børnene af hensyn til deres sundhed, skolegang og uddannelse. En udvisning af kærende for bestandig er derfor ensbetydende med, at børnene mister deres far, hustruen sin ægtefælle og kærende sin familie, idet det af såvel økonomiske som tekniske årsager ikke vil være muligt for dem at bevare andet end brevforbindelse og kun en yderst begrænset telefon- og mailkontakt samt sporadiske feriebesøg, formentlig med års mellemrum. Dette kan ikke anses som en opfyldelse af kærendes ret til familieliv, i den forstand hvori dette begreb anvendes i artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Selv om sagen må anses som et grænsetilfælde, findes det dog overvejende betænkeligt at lade en udvisning effektuere dels på grund af hustruens meget loyale og overbevisende fastholdelse af ægteskabet, blandt andet demonstreret ved hyppige besøg i fængslet og ved at føde barn nummer 3, dels fordi familien med god grund ikke kan følge kærende til Tanzania. Disse forhold må anses som nye væsentligt ændrede forhold, der er indtrådt siden Østre Landsrets dom af 2. maj 2001. Under de således nu foreliggende omstændigheder må en udvisning for bestandig i dette tilfælde tilsidesættes som uforenelig med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, fordi dette indgreb vil stå i misforhold til - ikke er proportionalt i forhold til - selv den alvorlige kriminalitet, kærende har begået.”

Højesterets flertal fandt, at det efter de nu foreliggende oplysninger måtte anses for reelt udelukket for familien at fortsætte familielivet i Tanzania, hvis A blev udvist for bestandig. Under henvisning hertil og til det, som landsretten i øvrigt har anført, tiltrådte flertallet, at bestemmelsen om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50 sammenholdt med § 26, stk. 1, nr. 4, og stk. 2, således som disse bestemmelser må forstås i lyset af EMRK artikel 8.

To dommere udtalte: ”A blev ved Østre Landsrets dom af 2. maj 2001 for overtrædelse af straffelovens § 191 straffet med fængsel i 4 år og udvist med indrejseforbud for bestandig. Det oplyste om, at ægtefællen under hans afsoning har født ægteparrets tredje barn, og at ægtefællen definitivt har besluttet, at hun ikke med børnene vil bosætte sig sammen med domfældte i Tanzania, kan ikke anses for så

væsentlige ændringer i hans forhold, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26, at udvisningen af ham kan ophæves. De øvrige oplysninger om hans forhold under og efter afsoningen kan ikke begrunde en anden vurdering. Under hensyn til den afgørende vægt, der må tillægges straffen på fængsel i 4 år for narkotikakriminalitet, kan heller ikke en proportionalitetsafvejning, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8, føre til ophævelse af udvisningen. Vi stemmer derfor for at tage anklagemyndighedens påstand til følge.”

Den anden sag drejede sig om en libanesisk statsborger, der af Østre Landsret var blevet idømt 30 dages fængsel og udvist af Danmark med indrejseforbud i 3 år. Efter dommen blev den pågældende gift med en dansk – tidligere libanesisk – statsborger og de havde fået et fællesbarn. Sagen blev indbragt for Højesteret efter meddelt 3. instansbevilling, efter at Retten i Roskilde havde ophævet udvisningen, og landsretten omgjort denne afgørelse. Højesteret udtalte: *”Efter landsrettens dom af 16. december 2003, ved hvilken den pågældende blev udvist med indrejseforbud i 3 år, er han i januar 2005 blevet gift med K, der er dansk statsborger. Ægtefællerne har et fællesbarn, der er født i oktober 2004, Det må antages, at ægtefællen og barnet ikke eller kun vanskeligt vil kunne følge med T til Libanon i tilfælde af, at udvisningen opretholdes. På denne baggrund, og når henses til, at den kriminalitet, som T er dømt for ved dommen af 16. december 2003, og tidligere, er af mindre alvorlig karakter finder Højesteret, at der dér indtrådt sådanne ændringer i T’s forhold, at bestemmelsen om udvisning bør ophæves, jf. udlændingebvens § 50, stk. 1, sammenholdt med § 26, stk. 1, nr. 3. og 4.”*

11.2 Udlændingelovens § 50 a

I udvisningsdatabasen indlægges løbende alle kendelser afsagt i medfør af udlændingelovens § 50 a vedrørende ophævelse af udvisningen for udlændinge, der er udvist ved dom afsagt den 1. januar 2000 eller senere.

Der er i perioden fra den 1. januar 2003 til den 30. september 2005 i udvisningsdatabasen registreret en enkelt kendelse efter udlændingelovens § 50 a vedrørende ophævelse af udvisningen af en udlænding, der er udvist ved dom.

Denne sag drejede sig om en bosnisk statsborger, der var blevet dømt for legemsangreb af særlig farlig karakter jf. udlændingelovens § 245, stk. 1 og i den forbindelse udvist af Danmark med indrejseforbud i 5 år. Den pågældende blev idømt psykiatrisk behandling på psykiatrisk sygehus eller afdeling med tilsyn af kriminalforsorgen, således at forsorgen i samråd med overlægen kunne træffe beslutning om genindlæggelse. Retten i Struer ophævede udvisningen i medfør af udlændingelovens § 50 a, idet retten fandt, at det henstod som fuldstændigt uafklaret, hvorvidt domfældte kunne få relevant behandling i Bosnien, og at det måtte kunne lægges til grund, at han kunne få relevant behandling i Danmark, hvorfor domfældtes helbredsforhold talte afgørende imod udvisning. Retten bemærkede endvidere, at Retslægerådet i forbindelse med sagens behandling havde udtalt, at det ikke kunne udelukkes, at der var risiko for fremtidige impulsgennembrud ved belastninger eller modstand, hvilket måtte antages at kunne aktualiseres ved en udvisning.

12 Udlændingelovens bestemmelser om meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge

Efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 (asyl), medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a eller 25 b, kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt. En udlænding, der har indrejseforbud, kan ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6, § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f (EU/EØS-opholdsbevis, familiesammenføring m.m.), medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen, jf. udlændingelovens § 10, stk. 4.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 6, bortfalder et indrejseforbud, såfremt den pågældende under de i udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 f.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 7, kan et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land senere ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor.

13 Statistik vedrørende opholdstilladelse til udviste udlændinge

13.1 Udlændinge, der er udvist ved dom

Det fremgår af udtræk fra udvisningsdatabasen og udlændingeregisteret, at i alt 2 personer, der i 2003 er udvist ved dom for et strafbart forhold begået den 3. juli 1998 eller senere, efterfølgende frem til 31. december 2005 er meddelt opholdstilladelse. Ingen af disse personer havde forinden meddelelsen af opholdstilladelsen været udsendt af landet.

Den første sag drejer sig om en libysk statsborger, der var indrejst i Danmark den 23. september 1988 og meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovens § 7, stk. 2 (de-facto status). Den 20. august 1993 blev den pågældende meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), efter den pågældendes ansøgning herom. Den 7. juni 1993 blev den pågældende dømt for overtrædelse af straffelovens § 244, § 265, § 291, stk. 1, samt våbenloven. Der blev ikke taget stilling til en eventuel udvisning. Den 7. marts 1997 blev han af Hillerød Byret dømt for overtrædelse af straffelovens § 244. Straffen lød på fængsel i 3 måneder. Den 26. november 2002 blev den pågældende i Helsingør Byret dømt for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1, § 245, stk. 1, § 266 og § 291, stk. 2. Retten idømte den pågældende 1 års fængsel, men frifandt ham for udvisningspåstanden. Østre Landsret skærpede den 23. januar 2003 straffen til 1 år og 6 måneders fængsel og udvisning med indrejseforbud i 10 år. Udlændingestyrelsen meddelte den 13. august 2003, at man ikke fandt, at den pågældende kunne udsendes til Libyen, jf. udlændingelovens § 31. Styrelsen fandt imidlertid ikke, at den pågældende kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet styrelsen ikke fandt, at der forelå særlige grunde, der talte for, at meddele den pågældende opholdstilladelse. Styrelsen havde ved vurderingen sammenholdt

kriminalitetens art og grovhed med det forhold, at han fandtes at have et beskyttelsesbehov omfattet af § 7, stk. 2. Den pågældendes fandtes ikke at være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet omgjorde den 3. november 2003 afgørelsen, idet nævnet fandt, at den pågældende var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at afvejningen af om der kunne meddeles afslag på asyl efter udlændingelovens § 10, stk. 3, derfor skulle ske i overensstemmelse med flygtningekonventionens art 33, stk. 1. Selvom de begåede lovovertrædelser måtte betragtes som grove, fandtes de ikke at have en sådan grovhed og karakter, at flygtningekonventionens art. 33, stk. 1, var opfyldt, og den pågældende blev derfor meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1.

Den anden sag vedrørte en afghansk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2002 og meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen den 13. december 2002. Den pågældende blev den 10. februar 2003 idømt 60 dages fængsel for overtrædelse af blandt andet våbenloven og udvist i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, med indrejseforbud i 3 år. Flygtningenævnet omgjorde den 27. februar 2003 Udlændingestyrelsens afgørelse og meddelte den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at den pågældende var etnisk hazara og havde været tilknyttet Wahdatpartiet i en længere årrække. Nævnet lagde til grund, at den pågældende, grundet interne stridigheder i partiet, stod i et sådant modsætningsforhold til fraktioner i Wahdatpartiet, at det ikke burde kræves, at han rejste tilbage til Afghanistan.

Tilsvarende fremgår det af udtræk fra udvisningsdatabasen og udlændingeregistret, at i alt 1 person, der i 2004 er udvist ved dom for et strafbart forhold begået den 3. juli 1998 eller senere, efterfølgende frem til 31. december 2005 er meddelt opholdstilladelse. Den pågældende havde ikke forinden meddelelsen af opholdstilladelse været udsendt af landet.

Sagen vedrørte en bosnisk-hercegovinsk statsborger, der indrejste i Danmark den 8. august 1997 og søgte om asyl. Den pågældende var blevet meddelt endeligt afslag herpå og opholdt sig i Danmark i udsendelsesposition, da han den 4. februar 2004 blev idømt 60 dages fængsel og udvist af Danmark med indrejseforbud i 3 år. Flygtningenævnet besluttede den 22. april 2004 at genoptage sagen, og hjemviste den da til Udlændingestyrelsen, idet det var kommet frem, at den pågældende havde en anden identitet end den oprindeligt angivne. Styrelsen meddelte den 23. februar 2005 den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet han på baggrund af hans herboende fars forhold måtte anses for at stå i modsætningsforhold til personer i Kosovo-provinsen.

Ingen af de personer, der i de første 3 kvartaler af 2005 er udvist ved dom for et strafbart forhold begået den 3. juli 1998 eller senere, er efterfølgende frem til 31. december 2005 meddelt opholdstilladelse.

13.2 Udlændinge, der er udvist ved administrativ beslutning

Udtræk fra udlændingeregistret og manuel opfølgning herpå viser, at 11 personer, hvorom der i 2003 er truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning i Udlændingestyrelsen (som ikke er påklaget pr. 30. september 2005) eller – efter påklage – i Integrationsministeriet, efterfølgende frem til 30. december 2005 er meddelt opholdstilladelse før de pågældendes udrejse af Danmark.

Tilsvarende viser udtræk fra udlændingeregisteret og manuel opfølgning herpå, at 4 personer, hvorom der i 2004 er truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning i Udlændingestyrelsen (som ikke er påklaget pr. 30. september 2005) eller – efter påklage – i Integrationsministeriet, efterfølgende frem til 30. december 2005 er meddelt opholdstilladelse før de pågældendes udrejse af Danmark.

Endelig viser udtræk fra udlændingeregisteret og manuel opfølgning herpå, at 3 personer, hvorom der i perioden fra den 1. januar 2005 til den 30. september 2005 er truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning i Udlændingestyrelsen (som ikke er påklaget pr. 30. september 2005) eller – efter påklage – i Integrationsministeriet, efterfølgende frem til 30. december 2005 er meddelt opholdstilladelse før de pågældendes udrejse af Danmark.

For så vidt angår personer, der er udvist ved administrativ beslutning, og som ikke er udrejst af Danmark, er de meddelt opholdstilladelse som følger:

Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus): 4

Udlændingelovens § 7, stk. 2 (De facto status eller beskyttelsesbehov): 7

Udlændingelovens § 9 b, stk. 1 (Humanitære hensyn): 7

Bilag 1

(Lovbekendtgørelse nr. 865 af 24. august 2005)

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 eller § 290, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,

- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23,
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 27. De i § 11, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafretlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen eller Flygtningeævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse efter § 7, til politiet, når der er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbudet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 10 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-7, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 f.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, pålægges udlændingen at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis der er meddelt opsættende virkning i medfør af § 33, stk. 4, 1. eller 3. pkt., og udrejsefristen først fastsættes efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. En udlænding, der hidtil har haft en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, har ikke i medfør af 1. pkt. ret til at blive her i landet, indtil en klage over en afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen er afgjort.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives inden 15 dage efter, at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Har Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, har ansøgningen om opholdstilladelse efter § 9 b dog alene opsættende virkning, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med afslaget på opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end de i 1. og 2. pkt. nævnte tidspunkter, har ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulante behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller

4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:

- a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
- b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.